

Arrest

nr. 153 200 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 februari 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de echtgenote, E. J., A., (RR ...). De echtgenote van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenoot, E. J., S. aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de unie die hij vervoegd heeft.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten artikel 42 quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht om zijn echtgenote te vervoegen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54/57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.“

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 *in*uncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd, hetgeen ter zitting door verweerder wordt bevestigd.

3. Over de ontvankelijkheid

Aangaande de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden

Verzoeker stelt in de aanhef van zijn verzoekschrift *“aangezien met dit verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing dd. 09.02.2015, ter kennis gebracht op 31.03.2015, van DVZ met name de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Hieruit blijkt dat verzoeker zowel de beslissing tot intrekking van het verblijf, als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. De Raad stelt echter vast dat er enkel een enig middel is ontwikkeld tegen het bestreden bevel, dit wordt ook ter zitting door de raadsman bevestigd.

Bijgevolg is het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

Aangaande de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54/547 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Bijkomend en niet in het minst verwijst verzoeker naar art. 8 van de Vreemdelingenwet welke gedaagde expliciet oplegt om de juiste toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet aan te duiden. Dat gedaagde hierin hopeloos faalt.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Uit de bewoordingen van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat overigens in geen enkele uitzondering hierop voorziet, blijkt duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten, opdat het afdoende gemotiveerd zou zijn, een expliciete verwijzing dient te bevatten naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en naar de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. Een verwijzing naar een onbestaand artikel 54/57 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) volstaat niet. Zelfs indien er zou vanuit gegaan worden dat het een materiële misslag betreft en het *in casu* artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit had moeten zijn, dan nog zou deze verwijzing niet hebben volstaan nu deze bepaling stelt dat de bijlage 21 “zo nodig” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen dus een te motiveren keuzemogelijkheid openlaat voor de gemachtigde. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke vermelding van de toegepaste bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de wettelijke basis is dus niet afdoende gemotiveerd. Het gegeven dat werd voorzien in een feitelijke motivering – namelijk dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond – die hoe dan ook niet overeenkomt met een van de twaalf feitelijke gronden van artikel 7, doet sowieso geen afbreuk aan de vaststelling dat elke uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt en bijgevolg artikel 8 van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd, zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het enig middel is gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015, wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES